ÎNTRUPAREA ŞI VIAŢA DOMNULUI ISUS

IDEEA CENTRALĂ Fiul veşnic al lui Dumnezeu a devenit om adevărat, fără să înceteze să fie Dumnezeu, şi a trăit în ascultare desăvârşită pentru ca, prin jertfa Sa, să-i răscumpere pe cei păcătoşi.

CUVÂNT-CHEIE MĂRTURII: I. Mărturia întrupării • II. Mărturia vieţii

INTRODUCERE – CEL VEŞNIC A INTRAT ÎN ISTORIA NOASTRĂ

Misionarul Damien de Veuster a venit în 1873 în colonia bolnavilor de lepră de pe insula Molokai şi a rămas să trăiască printre ei până la moartea sa (1889). Exemplul său ne aminteşte de diferenţa dintre a vizita suferinţa altora şi a locui în mijlocul lor. Dar întruparea Fiului lui Dumnezeu depăşeşte orice analogie omenească: **Cel veşnic a devenit om adevărat.** El nu a venit numai să Se nască şi să moară, ci să trăiască în ascultare desăvârşită. Filipeni 2:5–8 descrie smerirea Sa: de la slava dumnezeiască la condiţia de Rob şi la moartea de cruce.

I. MĂRTURIA ÎNTRUPĂRII – FIUL VEŞNIC A DEVENIT OM

A. O naştere adevărată, printr-o concepere supranaturală

Luca 1:34–35 mărturiseşte că Isus S-a născut cu adevărat din Maria, dar a fost conceput prin lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt, fără tată omenesc. Duhul Sfânt nu devine astfel tatăl Său biologic: Fiul este din veşnicie în relaţie cu Tatăl. El a asumat o natură umană deplină, **însă fără păcat.** Galateni 4:4–5 uneşte cele două expresii: *„născut din femeie”* şi *„născut sub Lege”*. Fiul a intrat în omenirea noastră şi a împlinit Legea pentru a ne răscumpăra şi a ne aduce înfierea.

B. O smerire adevărată, fără pierderea dumnezeirii

Când Pavel spune că Hristos *„S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi”* (Filipeni 2:7), nu afirmă pierderea vreunui atribut divin. Textul explică smerirea prin faptul că Fiul ***„a luat un chip de rob”*** şi S-a făcut asemenea oamenilor. El a devenit ceea ce nu era înainte de întrupare — om — fără să înceteze să fie Dumnezeu (Ioan 1:14). Într-o singură Persoană sunt unite două naturi complete, dumnezeiască şi omenească, fără amestecare şi fără despărţire. Smerirea Sa este un model de slujire, nu de inferioritate în dumnezeire.

C. O întrupare necesară pentru răscumpărarea noastră

Evrei 2:14–17 explică de ce *„a trebuit să Se asemene fraţilor Săi”*: Domnul Isus Hristos a devenit părtaş sângelui şi cărnii pentru a muri ca om, a înfrânge robia morţii şi a face ispăşire pentru păcatele poporului Său. Necesitatea decurge din planul înţelept şi drept al mântuirii: **ca om, ne reprezintă; ca Mijlocitor fără păcat, Se poate oferi ca Jertfă desăvârşită.** Fiul nu a murit după natura dumnezeiască, ci în natura Sa omenească. Umanitatea Lui nu s-a încheiat la cruce: a înviat şi S-a înălţat ca Om glorificat.

II. MĂRTURIA VIEŢII – FIUL A ASCULTAT DESĂVÂRŞIT

A. O viaţă umană adevărată, trăită sub Lege

Evangheliile nu trec direct de la iesle la cruce. Luca 2:39–52 Îl descrie pe Isus crescând şi fiind supus părinţilor Săi. A cunoscut foamea, oboseala, întristarea şi rugăciunea în suferinţă; acestea au fost trăiri omeneşti reale, nu aparenţe. Dar în toate etapele vieţii Sale a împlinit voia Tatălui. **Ascultarea Sa a fost necesară misiunii de Mijlocitor:** El nu a purtat doar pedeapsa păcatului la cruce, ci a împlinit şi dreptatea Legii pe care noi am încălcat-o. De aceea, temeiul primirii noastre înaintea lui Dumnezeu este meritul lui Hristos, nu performanţa noastră morală.

B. O neprihănire desăvârşită, dovedită în ispitire

Primul Adam a căzut în neascultare într-o grădină a belşugului; Hristos, ultimul Adam, a rămas credincios în pustiu, în foame şi lipsă (Matei 4:1–11). Evrei 4:15 afirmă că El a fost ispitit *„ca şi noi, dar fără păcat”*. Ispitirea a fost reală: a cunoscut încercarea şi presiunea venită din afară, dar nu a avut o natură coruptă şi nu a cedat păcatului. Romani 5:19 contrastează neascultarea unui singur om cu ascultarea unuia singur: **prin Adam a venit condamnarea; prin Hristos, îndreptăţirea celor uniţi cu El prin credinţă.**

C. O slujire desăvârşită, împlinită până la cruce

Domnul Isus nu Şi-a folosit puterea pentru a ocoli voia Tatălui. A respins slava obţinută prin neascultare, a suportat batjocura fără răzbunare şi S-a supus până la moarte. 1 Petru 2:21–24 Îl prezintă simultan ca **Pilda noastră** (*„să călcaţi pe urmele Lui”*, v. 21) şi ca **Înlocuitorul nostru** (*„El a purtat păcatele noastre”*, v. 24). Ordinea contează: nu devenim mântuiţi imitându-L, ci, fiind răscumpăraţi prin har, suntem chemaţi să trăim după exemplul Său. **Ascultarea este rodul mântuirii, nu preţul ei.**

ÎNCHEIERE – DE LA IESLE, PRIN ASCULTARE, LA CRUCE

Cele două mărturii sunt inseparabile: ***întruparea*** ne arată că Fiul a devenit Om adevărat pentru a ne reprezenta; ***viaţa Sa*** ne arată ascultarea fără păcat a Jertfei desăvârşite; ***crucea*** este locul unde a purtat păcatele noastre. 1 Ioan 4:9–10 ne aminteşte că iniţiativa mântuirii aparţine dragostei lui Dumnezeu: El L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire.

Cercetare personală: Dacă Fiul lui Dumnezeu S-a smerit pentru noi, cum se vede acest adevăr în felul în care slujim, răspundem nedreptăţii şi ne purtăm unii cu alţii? Există în slujirea noastră indiferenţă, cârtire sau dezbinare, în loc de râvnă, dragoste şi credincioşie?

REŢINE Hristos este mai întâi Mântuitorul nostru şi apoi Modelul nostru. Tocmai pentru că El ne-a răscumpărat, suntem chemaţi să-I urmăm exemplul.